

SCURT ISTORIC AL UNITĂȚII DE POMPIERI MILITARI CONSTANȚA

Dr. Raul Răzvan IVAN*

Unirea Dobrogei cu România, a marcat pentru orașul Constanța instituirea oficială, la 23 noiembrie 1878, a administrației românești, în locul celei otomane. În baza regulamentului de organizare și împărțire administrativă, a fost înființat Consiliul Comunal și cancelaria primăriei. În acest context, în ședința consiliului din 14 decembrie 1878 s-a luat în dezbatere organizarea celorlalte servicii subordonate primăriei, printre care și serviciul de incendiu. Și asta deoarece, alături de cutremure, inundații și secete, focul a pricinuit mari pagube materiale și, nu de puține ori, și-a luat și tribut de sânge

Ajutorul de Primar, Berberianu, primea în 1914, sarcina cercetării serviciului de incendiu și salubritate. În ziua de 28 Aprilie 1919, se prezenta pentru a se convinge dacă serviciul pompierilor este sau nu bine organizat și cerând să se dea alarmă de foc la ora 15 și 15 minute, a constatat următoarele¹: lipsea gornistul care să dea alarma; oamenii nu erau deloc bine pregătiți, neștiind să înhame caii, și nici locul, unde să se așeze, cea ce arăta lipsa totală de exercițiu. Cu siguranță, că nimeni nu se ocupa cu instrucția lor, ceea ce era regretabil. În afară de pompa I care a fost gata în trei minute și care avea caii mai buni, celelalte vehicule și anume pompa nr. 2 care avea unelte și o saca plină cu apă, le-a trebuit 15 minute până să vină în curte, ceea ce într-un serviciu bine organizat nu se admitea. Caii de la aceste 3 vehicule erau cu totul de reformat, nici unul ei nevoind să urnească din loc și a trebuit să fie trași de un pompier care să meargă înaintea cailor. Un asemenea serviciu, lăsa foarte mult de dorit și trebuiau luate măsuri urgente, atât pentru completarea lipsurilor constatate, precum cai și hamuri, cât și pentru oameni ca să fie instruiți de cineva, întrucât personal superior a arătat că nu se preocupa în această direcție².

Serviciul de incendiu al orașului avea nevoie de un regulament al pompierilor comunali sau chiar și militar, pentru instruirea pompierilor angajați³. Ca urmare al ordinului circular nr. 10.900 din 16 Februarie

---

* Profesor la Liceul Teoretic „Decebal” Constanța.

¹ S.J.A.N.C., Fond Primăria Constanța (1879-1949), 16/1919, f. 34;

² S.J.A.N.C., Fond Primăria Constanța (1879-1949), 61/1919, f. 18;

³ S.J.A.N.C., Fond Primăria Constanța (1879-1949), 15/1923, f. 1.

1923, Ministerul de Război lua act de intervențiile făcute de orașe pentru înființarea de unități de pompieri militari, admitându-se să se pună la dispoziția Ministerului de Interne numărul de oameni de care avea nevoie pentru înființarea unităților cu condiția ca întreținerea completă a acestor pompieri să revină Comunelor.

Din calculele făcute de către Serviciul Inspectoratului Pompierilor militari, rezultă că întreținerea unui soldat pompier costa aproximativ suma de 15.000 de lei, anual, în care intrau toate cheltuielile necesare pentru funcționarea Serviciului de Incendiu, fiind cuprinse cheltuielile de hrană, îmbrăcăminte, soldă, hrană și potcovit pentru cai, reparații eventuale la materialul de incendiu, încălzit, igienă și salubritate, întreținere de cazărmi, cheltuieli de cancelarie și întreținere a Comandantului, proporția fiind: la 100 de pompieri, 2 ofițeri, 5 reangajați, 7 sergenți, 13 caporali, 80 de soldați, 40 de cai. Pentru o unitate de pompieri de 20 de oameni, Comunele se bazau pentru buna funcționare a Serviciului de Incendiu pe o cheltuială a Primăriei Constanței de aproximativ 29%, adică 15.000-30.000 de lei.

Cea mai mică unitate ce se putea da de către Ministerul de Război era de 20 de oameni cu un reangajat care era și Comandantul unității. La orașele mai mari, numărul oamenilor din unitate se calcula la 1 pompier pentru fiecare 1.000 de locuitori, sub acest efectiv, o formație de pompieri ne putând lucra în condiții satisfăcătoare.

Primăriile trebuiau să pună la dispoziția pompierilor o cazarmă bine îngrijită, igienică și suficient de confortabilă. De asemenea era de dorit ca în cazarma de pompieri să se amenajeze locuința Comandantului⁴. Comitetul de Inițiativă pentru înființarea „Federației Pompierilor din România”, trimitea o adresă Primarului Constanței prin care îi transmitea că, pentru a putea lupta cu succes cât se poate de bine împotriva elementelor ca incendiul, inundațiile și alte accidente și nenorociri, omenirea în evoluția ei continuă a ajuns la unele concluzii practice, care au rezultat prin înființarea diferitelor Societăți de salvare și instituții de pompieri.

În România aceste instituții și societăți nu prea erau organizate, iar cele puține existente nu aveau contact una cu alta, nu exista între ele nici o conlucrare și fiind așa izolate, nu se puteau dezvolta în mod convenit și în măsura recerută de necesitățile vieții de zi cu zi. Pentru a pune capăt stării de incertitudine, și pentru a asigura și promova dezvoltarea acestor instituții și societăți, era necesară înființarea „

---

⁴ *Ibidem*, 15/1923, f. 6;

Federației Pompierilor din România”, care trebuia să strângă toate societățile de salvare și instituțiile de pompieri din România⁵. Primăria Comunei Constanța prin Serviciul Administrativ la data de 3 Ianuarie 1925 se adresa Comandantului Diviziei a IX-a prin care Primăria dorea să militarizeze serviciul de pompieri și ruga să dispună, dacă ar fi fost posibil să se facă această militarizare, cu oameni de trupă din unitățile locale, fiind nevoie de un plutonier reangajat, un sergent, un caporal și 20 de oameni de trupă⁶. La 26 Ianuarie 1925, Inspectoratul Pompierilor Militari informa Primăria că militarizarea serviciului de pompieri din orașul Constanța era posibilă, și datorită faptului că Ministerul de Război de comun acord cu Ministerul de Interne proceda anual la instalarea de unități de pompieri militari în diverse orașe ale țării, cu condiția ca comunele interesate să suporte integral toate cheltuielile de întreținere și cele de necesitate de bună funcționare a serviciului, să pună la dispoziția serviciului o cazarmă confortabilă pentru trupă și comandant, și în mod obligatoriu trebuia să locuiască în cazarmă, să pună la dispoziția pompierilor un material bun de incendiu, în stare de funcționare și capabil să facă față cerințelor eventuale de incendiu în oraș. Dacă Primăria subscria la aceste obligații, detașarea unei secții de pompieri militari putea avea loc imediat, Inspectoratul Pompierilor dispunând de un plus de oameni, pe care mai târziu urma să îl cedeze în altă parte. Soldații pompieri care erau trimiși în diferite orașe pentru a pune bazele serviciilor militare, nu erau oameni luați fără nici un rost din diferite corpuri de trupă. Acești oameni erau luați numai din unități de pompieri militari, adică oameni recrutați special pentru pompieri și instruiți în această meserie de specialitate, pe cunoștințele și calitățile cărora orașele să se poată baza. Efectivul minim era de 25 de oameni de trupă, comandați de un ofițer. Primăria trebuia să pună la dispoziția serviciului cel puțin 12 cai buni, având în vedere că orașul era lipsit de apă și că o reaprovizionare în timpul incendiului era foarte dificilă.

Costul întreținerii fixat pentru anul 1925 și avându-se în vedere alocațiile bugetare stabilite de Ministerul de Război se stabilea o cotă de 21.250 de lei pentru fiecare om din trupă, în care intra hrana, echipamentul, solda, întreținerea unui cal la 2 oameni, încălzit, mici cheltuieli de întreținere a cazarmii, materiale de incendiu, solda ofițerului comandant. Pentru efectivul de 25 de oameni din trupă, costul întreținerii complete a unității era de 25 x 21.250 lei, pentru care Comuna avea o

---

⁵ *Ibidem*, 15/1923, f. 65.

⁶ S.J.A.N.C., Fond Primăria Constanța (1879-1949), 14/1925, f. 1.

secție cu efectiv de 1 Locotetent, 2 subofițeri, 4 caporali, 19 soldați și 12 cai. În această sumă nu erau cuprinse cheltuielile necesare pentru aprovizionarea cu apă și restul cazarmii, cheltuieli de instalații și abonamente telegrafice, amenajări și reparații însemnate la cazărmi, cheltuieli de igienă și salubritate a cazarmii, procurări de scule, unelte și noi materiale de incendiu. La 3 Ianuarie 1925, Primăria Constanța prin Serviciul Administrativ, se adresa Comandantului Diviziei a IX-a, prin care își exprima dorința să militarizeze serviciul de pompieri și ruga să binevoiască, ca acest serviciu să fie militarizat cu oameni de trupă din unitățile locale, întrucât se cunoștea că era nevoie de un plutonier reangajat, un sergent, un caporal și 20 de oameni de trupă⁷. La data de 2 Ianuarie 1926, Secția Pompieri Constanța se adresa Primăriei Constanța, conform ordinului Marelui Stat Major nr. 20047/1925, prin care făcea cunoscut că începând cu data de 1 Ianuarie 1926, se înființa Secția Pompieri Militari din Constanța. Pentru nevoile urgente ale acestei secții trebuia cumpărate din comerț, vesela și ustensiile de bucătărie necesare acestei secții pentru un efectiv de 35 de oameni⁸.

În acest sens se achiziționau 35 de castroane adânci, 35 de talere adânci, 35 căni de ceai, 6 căni mari de apă, 35 de cuțite, 35 de furculițe, 35 linguri de metal. Pentru bucătărie s-au luat următoarele: 2 cazane pentru hrană, 1 cazan pentru mămăligă, 1 cazan pentru ceai, 1 lingură de bucătar, 1 furculiță pentru bucătar, 1 topor mare pentru bucătar, 1 topor mic pentru bucătar, 2 cuțite pentru bucătărie, 1 mașină de tocat, 2 tigăi de prăjit, 2 tăvi pentru friptură, 1 esențiar de ceai, 6 mese tip cazon, 12 scaune tip cazon, 1 dulap de pâine, 1 dulap de veselă, 1 puțină de borș, 1 mașină de bucătărie⁹. Această notă a fost adresată la 5 Ianuarie 1926 de către Secția Pompieri Constanța, Primăriei Constanța cu rugămintea să binevoiască aprobarea cumpărării materialelor în valoare de 44.290 de lei¹⁰. Aceste materiale erau absolut necesare gospodăriei și pentru a face față tuturor nevoilor fără ca Serviciul Pompierilor să sufere¹¹. Într-o altă notă se treceau diverse necesare formării gospodăriei¹²:

Materiale	Lei
6 găleți tablă pentru apă	500

⁷ *Ibidem*, 14/1925, f. 1;

⁸ S.J.A.N.C., Fond Primăria Constanța (1879-1949), 30/1926, f. 1.

⁹ *Ibidem*, 30/1926, f.2;

¹⁰ *Ibidem*, 30/1926, f. 2;

¹¹ *Ibidem*, 30/1926, f.2;

¹² *Ibidem*, 30/1926, f.3.

20 saci pentru grăunțe	1000
1 balanță forță 10 kg.	400
16 perii de cai	480
16 tesale	320
16 chingi de cânepă	320
3 serii tablouri Fan Reg	300
20 tablouri caracteristice militare	1000
6 brice de ras	600
2 mașini de tuns	500
2 conoveți de cânepă de 20 m.	600
6 solnițe pentru sare	60
1 ciur pentru mălai	30
1 cazan fiert apă pentru rufe	500
2 bidinele	300
2 pensule de vopsit	80
Scule pentru cismar	500
2 mașini de călcat	500
1 mașină de cusut	10.000
6 scuiători	600

Material pentru incendiu

5 clopote de alarmă pentru trăsuri	2000
10 lopeți de fier	1000
10 casmale de fier	1000
10 lopeți de lemn	300
2 răngi de fier	300
5 furci de fier	200
10 bice cu cozi	500
20 carabine pentru hățuri	200
Total	24090

Pentru cazarmare: 4 rafturi, 1 birou pentru cancelaria comandantului, 1 clopot de alarmă de 15 kg., 3 drapele, 6 scaune diferite, 2 oglinzi, 6 becuri electrice, 1 ciubăr pentru apă, 10 lămpi de petrol, 1 felinar la intrare cu inscripția Pompieri, 2 covoare pentru cancelaria comandantului, 1 cuier pentru cancelarie. La 18 Ianuarie 1926, Secția

Pompieri Constanța solicita Primăriei mărirea efectivului oamenilor acestei secții de la 30 la 35 de oameni întrucât era nevoie deoarece în orașul Constanța funcțioanu 7 săli de spectacole: Cinematograful Grand, Regal, Majestic, Popular, Modern, Tomis și Circul Zoologic. Și cum probabil, vara mai lua ființă încă 2-3, numărul acestora creștea la 9, ceea ce înseamnă 9 pompieri de serviciu, care în fiecare seară lipseau din cazarmă, deoarece aceștia trebuia să facă serviciul de siguranță împotriva incendiului, în sălile de spectacole. Prin lipsa acestor pompieri în caz de incendiu se reducea efectivul unității, nerămânând suficienți oameni pentru ieșit la incendiu¹³.

La 11 Februarie 1926 Ministerul de Interne prin Inspectorul General al Pompierilor făcea cunoscut Primăriei că prin raportul nr. 2088/1925, inspectând Serviciul de pompieri al orașului Constanța a constatat că material de incendiu pe care îl posedă era insuficient și avea nevoie să fie completat, reparat și cu aparate: pompele de mână, atât cea sistem Knaust, cât și cea sistem Koebe, aveau nevoie de o reparații într-un atelier serios. Pompa cu aburi sistem Koebe, trebuia de asemenea revăzută într-un atelier serios, ca neputând fi nepusă la acțiune, atât din cauza micilor neajunsuri proprii ale mașinii, cât și din cauza lipsei furtunilor. Pompele erau lipsite de furtunurile și racordurile necesare, care trebuiau unificate pe 2 calibre, unul mare de 65m/m pentru pompa cu aburi și unul mic de 52/54 m/m pentru cele 2 pompe de mână. Racordul trebuia să fie de sistemul Storz, așa cum era la pompa Koebe de mână cât și la cea cu aburi. Furtunurile procurate trebuiau să aibe un minim de 200 metri pentru pompa cu aburi și 400 de metri pentru cele 2 pompe de mână. De asemenea trebuiau înlocuite și sorburile de cauciuc de la toate pompele, fiind degradate.

Carul, de unelte trebuia completat cu toate uneltele și accesoriile prevăzute în regulamentul și inventarele pompierilor, desființându-se tot ce era inutil și înlocuite. Serviciul nu deținea un topor de incendiu, topor cu corzi de salvare, giuberne pentru fum, brâu de incendiu, nici coifuri. Nici una din trăsurile de incendiu nu avea felinare. Tot de serviciul de incendiu țineau cele 4 sacale și capacitatea de litri de care era nevoie pentru reparații. În special roțile care necesitau reparații. Remiza care adăpostea materialul de incendiu era neîncăpătoare, deoarece cele 4 sacale, precum și materialul care mai trebuia procurat, trebuia ținut în remiză neputându-se bine păstra. Remizele de trăsuri de incendiu

---

¹³ *Ibidem*, 30/1926, f. 6.

trebuiau să aibă sobe de zid pentru a putea fi încălzite pe timpul iernii pentru ca apa din sacale și uleiurile din pompe să nu înghețe.

Materialul de incendiu trebuia completat cu o scară mecanică turnantă, cu tracțiune animală și motopompă tip special pentru a lucra cu apa din mare, tot cu tracțiune animală. Locuința comandantului, de la etaj necesita amenajări, care să ofere posibilitatea unei instalări convenabile. Cele 2 grajduri din partea dreaptă se aflau în stare bună cu reparații mici. Șopronul din lemn situate în partea din spate a curții servea ca depozit de fân și trebuia desființat pentru a nu lua foc, fapt ce compromitea atât Serviciul de Pompieri, cât și autoritatea comunală. De asemenea atelierele de scânduri din prelungirea rezimei trebuiau desființate din același motiv. Toată instalația de lumină a cazarmii trebuia refăcută.

Caii, erau bătrâni, uzați și neapți pentru a putea îndeplini serviciul, aproape toți trebuiau înlocuiți. Cele 2 auto-cisterne Berliet pe care Primăria le pune la dispoziția pompierilor pentru cazurile de incendiu erau bune ca mașini de aprovizionare cu apă la incendiu¹⁴. Revizia acestor 2 mașini trebuia refăcută în partea dinspre stradă și nu în curtea pompierilor unde manevrele erau foarte dificile prin așezarea lor la capătul grajdurilor spre stradă, ieșirea lor la incendiu era posibilă. În starea de față, serviciul de incendiu al orașului Constanța era foarte sumar constituit și nu putea să facă față la o intervenție la incendiu. Serviciul pompierilor solicita o despărțire interioară, pentru evitarea oricărui contact dintre soldați și personalul celălalt al Primăriei, care-și rezervase o parte din localuri pentru adăpostirea serviciilor edilitare până în toamna anului 1925, când toată cazarma era predată pompierilor. Cu această ocazie se arăta Primăriei Constanța că întrucât pentru hrana cailor nu exista o aprovizionare făcută din timp cu o alocație bugetară de 28 lei stabilită s-a înaintat o adresă cu nr. 65/1925, prin care se arăta că nu se puteau hrăni caii, astfel că hrana cailor pompierilor urma să fie făcută tot de Primărie până la noua recoltă când comandantul unității locale își va aproviziona singur caii. Rația zilnică ce se cuvenea unui cal era de 4 kg. grăunțe și 5 kg fân și 3 paie. În schimbul acestor rații date în natură de către Primărie, Inspectoratul Pompierilor Militari rambursa din subvenție câte 28 de lei pe zi pentru fiecare cal al pompierilor. Partea din local ce urma să se pună la dispoziție era grajdul la intrare, camera mare a trupei cu sală și cancelariile din dreapta și stânga. Locuința de la etaj, a șefului serviciului salubrității și locul pentru trăsuri. De asemenea s-a constatat că singura cale de a se face ceva serios, era procedarea urgentă a

---

¹⁴ *Ibidem*, 30/1926, f. 7.

militarizării serviciului, lucru aprobat de Marele Stat Major din 25 Februarie 1925 și care până nu fusese dus la îndeplinire.

Pentru instalarea unității militare începând cu 1 Ianuarie 1926 și potrivit înțelegerii date de către Inspectorul General al Pompierilor cu Vice-Președintele Comisiei era nevoie ca localul să fie predat, astfel: camera de dormit cu sală principală și cancelarie, etajul, în care se instala comandantul secției, remiza de trăsuri, unde se afla o parte din material, grajdului nr. 1 i se va reface podul și pardoseala unde erau cele 2 auto-cisterne, camerele de la capătul remizei de trăsuri partea dinspre ziduri unde se instala bucătăria și sala de masă a trupei, camerele din spatele grajdului nr. 2, ocupate de comandantul pompierilor comunali unde se instala restul secției cu familia sa, separare completă între cazarma pompierilor și celelalte localuri edilitare ale Primăriei, care urmau să fie mutate în alte localuri, separarea celor 2 poduri de grajduri prin adoptarea unei scări care să permită accesul vizitiului de la trăsura direct în stradă închiderea grajdului nr. 2 care dădea înspre grajdul renovat și utilizarea ușii de acces prin spatele remizei de trăsuri, tot localul trebuia să fie curat, complet reparat cu geamuri, și ușile bune, cu instalația de lumină perfectă și cu sobe bune în stare de funcționare, trebuia scos cântarul din fața intrării principale a cazarmii¹⁵. De asemenea trebuiau încheiate contracte de colaborare cu prefectura poliției și fiecare circumscripție în parte, cu casa apelor, cu garnizoana. Centrala telefonică trebuia să aibă numere de rezervă pentru a se face legăturile directe cu Postul, Anadalchioi, etc. Legăturile făcute în contul acestei instituții.

Trebuiau reparate, atât cele 2 pompe de mână, cât și pompa cu aburi, aceasta după indicațiile date de maistrul mecanic pe care Inspectoratul Pompierilor Militari îl trimtea la secție după instalarea acesteia, iar pentru restul se făceau recomandările necesare: cele 2 pompe de mână cu câte 200 metri de furtun nr. 6 fiecare; idem pompa cu aburi cu 200 metri furtrun nr. 9, tot de in. Pentru primele 2 pompe trebuiau 40 de racorduri Storz nr. 6, iar pentru pompa cu aburi 25 de perechi racorduri Storz nr. 9, toate de bronz. Toate aceste furtune și racorduri trebuiau să reziste la presiunea de minimum 25-30 atmosfere, ele urmând să fie întrebuințate și de mașinile noi cu motor pe benzină.

Tot odată trebuiau înlocuite toate sorburile de la toate pompele, aceasta tot după recomandarea maistrului mecanic. În ceea ce privește dotarea pompierilor cu material convenabil de incendiu, era nevoie să se

---

¹⁵ *Ibidem*, 30/1926, f. 8;

procure o autopompă cisternă de modelul București admisă în serviciul pompierilor militari având un debit al pompei de 1000 litri pe minut, rezervorul de 3.500 de litri de apă, absorbția aspirant cel puțin 8 metri, iar pompa să fie asigurată împotriva înghețului și îmbrăcată într-o cămașă dublă de circulație a apei calde de la radiator cu care se încercuia. Mașina trebuia să fie prevăzută cu un motor de 70 de cai putere, special fabricată pentru a putea utiliza apa de mare, de asemenea și rezervorul. O scară mecanică turnantă de 12 metri înălțime. De asemenea pompa special fabricată, putea să absoarbă până la 8 metri, debitul 4-500 litri pe minut¹⁶.

După primele 3 mașini trebuiau completate materialele cu o a doua pompă cisternă și apoi cu o autopompă cu un debit de 1000-1200 litri care să poarte și personalul cu ea la foc. Cele 2 autocisterne Berliet necesitate revăzute și completate. Cât privea întrebuințarea lor la focurile ivite în timpul iernii, cred că prezenta riscul de îngheț al pompelor, deoarece aceste mașini erau construite pentru țări cu temperaturi de cel mult 3-4 grade+, și nu trebuiau să fie prevăzute cu dispozitive speciale împotriva înghețului. La noi, însă unde avem iarna circa -25 de grade, aceste mașini puteau fi întrebuințate decât ca simple stropitori și cel mult pentru a executa un singur transport de apă la foc. Aceste mașini au fost greșit luate pentru pompieri, chestiunea nefiind suficient studiată. Carul de unelte trebuia completat cu tot materialul respectiv desființându-se tot ce era inutil.

Tot odată trebuia să se procure o mască de sistem König împotriva aerului irespirabil. Se comandau 20 de topoare mari și 10 mici, 6 corzi de salvare, 6 giuberge complete pentru fum, 30 brăde de incendiu, felinare pentru toate trăsurile de incendiu. De asemenea se repara de urgență cele 4 cisterne ale Primăriei, reparându-li-se roțile și garându-le în remiza cu trăsuri. O măsură urgentă consta în construirea unei sobe de cărămidă în remiza de trăsuri. Pompierii primeau cai buni pentru tracțiune deoarece vechii cai nu mai puteau fi folosiți la incendiu. Personalul alcătuit dintr-un comandat, 1 sub comandant și 12 soldați era insuficient nevoilor de incendiu ale unui oraș de puterea Constanței¹⁷. În plus cei 12 pompieri erau străini de îndatoririle care li se cuveneau și de cele mai elementare cunoștințe despre meserie. Materialul de incendiu, curat, ținut, era uzat, pompele sub mediocre, iar furtunurile curgeau în așa fel că, apa în loc să ajungă la foc, curgea prin spărturile

---

¹⁶ *Ibidem*, 30/1926, f. 14.

¹⁷ *Ibidem*, 30/1926, f. 9.

furtunilor. În urma unui test s-a constatat că pompierii pierdeau un timp foarte mare pentru a echipa materialul pentru foc.

Scările deținute erau foarte grele și din această cauză erau aproape inutilizabile. Pompierii nu aveau topoare pentru a face izolarile, brâe și corzi pentru a se lega în caz de lucru pe acoperiș, scări de acoperiș, etc. Punându-se în funcțiune una din cisternele Berliet, de cumpărate de Primărie, s-a constatat că pompa era defectă și apa în loc de a fi refumată cu putere către foc, curgea prin toate găurile. Oamenii erau întrebuințați și în alte servicii decât cel de incendiu, astfel că erau incendii la care nu ieșiseră decât 5-6 pompieri. Într-un cuvânt, starea în care se găsea serviciul de pompieri al orașului Constanța era cu totul primitiv, serviciul era redus la expresie și incapabil de o acțiune serioasă la foc¹⁸.

Primul-Ministru N.G. Muzicescu se adresa Primarului orașului Constanța la 11 august 1926, prin care îl informa că Inspectoratul pompierilor aducea la cunoștința Ministerului că la inpecțiile făcute serviciilor de pompieri din țară a constatat că materialele de incendiu pe lângă că erau vechi, și foarte variate din cauză că achiziționarea lor a fost și era foarte puțin studiată, astfel că aproape pretutindeni acest material necesita să fie înlocuit. Pentru ca serviciile de pompieri să fie dotate cu un bun material de incendiu, acest Minister a numit o Comisie Tehnică alcătuită din delegați ai diferitelor departamente, care au redactat un caiet de sarcini tip, care urma să fie generalizat pentru toți pompierii din țară. Acest caiet de sarcini, care a fost aprobat și de Consiliul Tehnic Superior cuprindea modul de dotare și condițiile pe care trebuia să le îndeplinească un bun material de incendiu pus în serviciul pompierilor din țară.¹⁹ Fabrica Tehnica din București oferea Primăriei Constanța la prețuri convenabile pompe de incendiu pentru acționare prin motor, pompe de incendiu acționate prin motor de benzină, montate pe cărucior cu 2 și 4 roți, pentru tracțiune cu mâna sau prin animale, auto-pompe de construcție dintre cele mai moderne, auto-cisterne pentru stropirea străzilor, prevăzute cu pompe de incendiu, scări turnante pentru incendiu de 2 și 4 roți pentru tracțiune cu mâna sau prin animale²⁰. La 7 Ianuarie 1926, Inspectoratul Pompierilor Militari se adresa Primăriei Constanța aducând la cunoștință că în ceea ce privea furnizarea materialului de incendiu, în raport cu cele arătate în adresa cu nr. 1956/1925, prețurile

---

¹⁸ *Ibidem*, 30/1926, f.11;

¹⁹ *Ibidem*, 30/1926, f. 62;

²⁰ *Ibidem*, 30/1926, f. 64.;

indicate în adresă erau aproximative, însă Primăria nu era nevoită să accepte prețurile majorate cuprinse în contractele anterioare cu alte Primării și pe care reprezentatul Casei Magirus era obligat să le prezinte Primăriei.

În ceea ce privește motopompa de 4/500 litri debit pe minut, prețul de predare la Constanța nu poate fi mai mare de 265 lire sterline. Atât pentru motopompă, Magirus Model București, cât și pentru autopompă cisternă Magirus, contractul trebuie să fie categoric în ceea ce privește construcția lor specială pentru a putea lucra cu apa din mare fără a fi supuse la stricăciuni, care ivindu-se la mașini, din această cauză, cheltuielile de reparații vor privi în mod exclusiv pe furnizor²¹. Fabrica Magirus poate expedia aparatele de incendiu dorite de Primărie, astfel: auto-pompă cisternă, scară mecanică la finele lunii Ianuarie 1926, și motopompa la jumătatea lunii Februarie²². În 1930 a fost înființată o altă secție de pompieri, Compania PCI Constanța Port, aceasta fiind organizată în scopul asigurării intervenției pentru localizarea și lichidarea incendiilor declarate pe teritoriul portului. Din 1942 compania își desfășoară activitatea în zona porții de acces nr. 2, iar din 1976 Compania de Pompieri Port se mută într-un sediu nou, construit în zona porții nr. 5, unde funcționează și astăzi. După 1990, eforturile pompierilor militari au fost direcționate pentru înființarea de noi subunități în localități, în vederea împărțirii judicioase a zonelor de intervenție și asigurarea timpilor de intervenție operativi pe teritoriul județului. Primul pas a fost făcut la data de 01 septembrie 1992, când s-a înființat Compania de Pompieri Palas Constanța.

În decembrie 2004, prin fuzionarea Comandamentului Protecției Civile cu Inspectoratul General al Corpului Pompierilor Militari și a structurilor județene corespondente, a luat ființă Inspectoratul General pentru Situații de Urgență (IGSU), cu structuri similare în teritoriu și o complexă structură organizatorică de sprijin la nivelul administrației publice centrale și locale. Componentă a Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență, IGSU este elementul integrator și coordonator la nivel național al tuturor instituțiilor cu atribuții în managementul situațiilor de urgență. Pornind de la ceea ce s-a realizat pe multiple planuri, pompierii sunt preocupați să-și desfășoare activitatea la parametri optimi, care să permită profesionalizarea la toate nivelurile,

---

²¹ *Ibidem*, 30/1926, f. 65.

²² *Ibidem*, 30/1926, f. 66.

pentru a fi permanent în slujba comunității, un element de bază al societății, generator de încredere și siguranță.

***A SHORT HISTORY OF THE MILITARY FIREFIGHTER UNITS
IN CONSTANTA***

Keywords: Dobrudja, Quadrilater, Constanța, urbanism

The union of Dobruja and Romania of November 23 1878 marked for Constanta the restoration of the Romanian administration after the Ottoman authorities had departed. On the basis the administration and division regulation, the Communal Council was instated alongside the mayor chancellery. This is when, on December 14 1878, it debated the formation of auxiliary services of the Town Hall, among them the firefighter department.